

Kavics

Láthatás.

Hogy én mennyire gyűlölöm ezt a szót. Csak forgatom a számban, a gondolataimban, és sehogy nem jutok vele dűlőre.

LátHATás. Miért így? Ez így olyan, mintha csak azért látHATnám a saját lányomat, mert valaki, vagy valami, a törvény, az anyjuk, vagy a bíró, vagy a felettünk álló bármilyen hatalom megengedte.

LátHATás. Miért kell nekem engedély ahhoz bárkitől, hogy lássam a saját véretem, azt, akit a legjobban szeretek a világon, a gyerekeimet? Ennek nem olyan természetesnek és magának értetődőnek kellene lennie, mint a levegővételnek? Vagy annak, hogy felkelünk, amikor pirkad, és aludni térünk, amikor alábukik a Nap? Nem kellene csak úgy egyszerűen, minden ráaggatott jelző, minősítés nélkül megtörténnie, hogy találkozunk egymással? A lányom velem, én pedig vele? Amikor csak vágunk rá?

Vagy forgassuk máshogy.

LátHATÁS. Mert bizony, amikor látjuk egymást, annak hatása van, mégpedig többrétű. Amikor összetalálkozunk, megöleljük egymást, abban a pillanatban az történik, mint amikor egy kavicsot hajítunk az állóvízbe. Hallatszik egy halk csobbanás, majd a kő azonnal eltűnik, mintha soha nem létezett volna, de ott, azon a ponton, ahol elmerült, valami történik. Apró hullámok kezdenek fodrozódni, újra és újra, körkörösén, és ezek az apró hullámok nagyon sokáig élnek még. A mi ölelésünk is ilyen, mint ez a kő. Hamar a semmibe vész. De azok a hullámok, azokra felfektethetem a szívemet, hogy ringatózzon rajtuk még nagyon hosszú ideig.

De nem csak ez az egy pillanat hat ki a távoli jövőbe.

Ahogy beülünk az autóba és útnak indulunk, újabb örvényeket keverünk a mostba, a térbe, az időbe. Az autónk mögött keletkezik egy vákuum, egy üresség, ami magába szívja a múlt pillanatait, ahogy magunk mögött hagyjuk. Elnyeli a hosszú heteket, amíg nem láttuk egymást, a kínos csendeket, amik sokszor ott feszülnek közöttünk, a néma telefonokat, amelyek nem szólalnak meg, mert már félünk keresni egymást.

Az autónk előtt pedig széthasad a levegő, minden irányba, s így újabb lát-hatatlan-léghullámokat gerjesztünk, elindítjuk őket a jövőbe, egy olyanba, ahol talán mindketten ott vagyunk.

Az étteremben mesélsz. Folyamatosan. A szemed csillog, az arcod kipirul.

Megtudok mindent az elmúlt heteidről, a majdnem pasidról, az iskoláról, a nulladik óráról és a nyolcadikáról, a könyvekről, amiket olvastál. Nyugtázom. Azt, hogy csodás vagy, hogy okos vagy, hogy félig már felnőttél, hogy tényleg tizenöt vagy már, hogy milyen választékosan mesélsz, hogy úgy beszélgetsz, mint egy felnőtt, és hogy boldog mosoly ül az arcodon, nem hamis.

Amikor mesélek magamról én is, az új életről, amit nélküled élek, az új társamról, aki mellett végre megnyugodhattam, a hobbikról, amiket űzünk, például a rollerezésről és a nordic walkingról, érdeklődve hallgatsz, és amikor kérdezősködsz is, azzal újabb kavicsokat hajítasz a tóba. Fodrozódnak körülöttünk a szeretet hullámok, ringatnak mosolyokat és sóhajokat, amelyekben benne szédeleg a „miért nem vagyunk együtt többet”...

A válasz: a látHATás.

Mert engedélyhez, törvényhez és csupa olyan dologhoz kötött, ami minden, csak nem emberi. Nem szeretet-vezérelt.

Amikor aztán azt mondd, még nem szeretnél hazamenni, inkább menjünk el rollerezni és sétálni, én egészen egyszerűen csak boldog vagyok. Kifizetem az éttermi számlát, hazakocsikázunk hozzám, a garázsból hozom a két rollert, és már száguldunk is a legközelebbi erdőszélbe, hogy aztán gyalog folytassuk a kalandozást. Estig maradunk. Már alábukik a Nap, narancsra festi az eget, amikor megállunk anyukád háza előtt, és egy utolsó ölelés után elengedlek.

Véget ért a láthatás.

Mesélek rólad Grétinek, sokat, mindent szóról-szóra, amit te meséltél nekem. Elmesélem az ölelést. Mert az megfizethetetlen.

Boldog vagyok.

Boldog vagyok, néhány percig még, amikor aztán a hullámok, amiket gerjesztettünk, valószínűleg olyan helyre is elértek, ahová nem kellett volna. Az örömteli-szeretethullámaink bejutottak a házba is, ahol élsz.

Üzenet érkezik a telefonomra, tőled.

Dühösen írsz. Bántasz a semmiért. Követelsz, csapkodsz. Minden kell, minden! Csak én nem. Kell pénz, telefon, roller, számítógép, irrealitás, kell

az, hogy úgy beszélj velem, mintha én tehetnék a világ minden bajáról, de leginkább azokról a bajokról, amik a Te kis lelkedben dúlnak. Megütsz engem, és megütsz olyan hangnemeket, amilyeneknek nem is lenne létjogosultsága a földön. Főleg nem olyanok között, akik összetartoznak. Én pedig túrók, de nem engedek.

És te újra elfordulsz, mert nem teljesítem azokat a dühös és elkeseredett követeléseidet, amik üresek. Amit én adni tudok és szeretnék, az a színtiszta apai szeretet.

És ekkor az ölelésünk gerjesztette hullámok kisimulnak, és minden üres marad, újra.

És én hagylak.

Majd pár hét múlva, amikor a látHATás újra engedni, és az előző (lát) HATÁSa elmúlik, újra kezdjük... mint mindig.

Nem vagyok hajlandó megvásárolni téged.

Ha létezik még valami, ami ingyen van ezen a bolygón, az a levegő és a szeretet.

És én még a levegőért is előbb fizetnék...

Látomás

Csak remélni tudom, hogy jó buszra szálltam fel. Pontosabban: hogy jó buszra vonszoltam fel magam. Nem ismerem még a várost, a buszközlekedést meg különösen nem. Ha előre tudtam volna – de nem tudtam –, hogy Zsófi összejön az első kékszemű, szőke herceggel, aki rámosolyog, és lepatan vele a buli közepén, inkább el sem indultam volna. Ő már másodéves, ismeri a város összes szegletét, buszmegállóját, kocsmáját, metróját és villamosát, az összes éjjel-nappalit, mekit és roller-lelőhelyet, minden egyes kerülőutat és rövidítést, sőt, minden olyan albéletben élő társunkat is, aki nagy gáz esetén szállást, algopyrint és zuhanyzót tud nyújtani éjszakára.

Én még semmit nem tudok. Így azt sem igazán, hogy hogyan jutok vissza a kollégiumba, ahol még csak a negyedik éjszakámat fogom eltölteni. Legalábbis remélem.

A részegség és a másnaposság határmezsgyéjén egyensúlyozva kapaszkodom az egyik ülés támlájába, majd néhány megálló után örömmel látom, hogy felszabadul egy hely.

Leülök.

Velem szemben egy korombéli fiú ül.

A szemembe néz, és én látom őt.

Látom, hogy valami nincs rendben. Zavart a tekintete, beletúr a hajába, szőke tincsei végigsiklanak az ujjai között. Nem fordítja el rólam a tekintetét, és én esküszöm, bár nincsenek könnyek a szemében, mégis úgy látom, hogy sír.

Befelé.

Én tudom, hogy lehet befelé sírni. Ilyenkor a könnyek nem bukkanhatnak elő, csak bent csordogálnak, eláztatják a lélek szövetét, megnedvesítik a szív húrjait, aztán szépen, lassan felszívódnak valahová a semmibe.

Most a combjára fekteti a tenyerét, és én nézem a kézfejét. Rajta az összes bütök véres. Mintha ökölbe szorított kézzel ütött volna valamit, betont, falat... valószínűleg így is volt.

Aztán a teste dőlni kezd, furcsán, mint egy óriási rongybaba, és még mielőtt tompa agyam felfogná, mi történik, már zuhan is előre. Arcsal pont nekicsapódik a mellettem lévő ülés szélének, majd összecúszik, és romjában a padlóra rogy.

A szám elé kapom a kezem, sikítanék, de csak elkerekedett szemmel nézek körül, tekintetemmel azt kérdezve az emberektől: Hát nem látjátok, mi történt?

De mindenki elfordul.

Erőt veszek magamon, és hangos nyögések közepette, amik az erőlködéstől hagyják el a számat, felcibálom az elernyedtet testet a földről és visszatazigálom az ülésbe.

Magához tér, rám néz, a homlokából csurog a vér, egy csíkban egyenesen az orrán keresztül, hogy aztán a hegyéről a fehér pulóverére csöppenjen, egy másik vérpatak a halántéka felé indul, és a szája szegletéig húzza a vörös csíkot. Onnan lenyalja.

Közben engem néz.

Felemeli a tenyerét, az arcomra simítja, és úgy néz rám, hogy abból a pillantásból kiolvasok egy életnyi sorsot. A miénket. Ebben a pillanatban olyat látok, hogy abban ő a férj, az apa, a szerelem, a mindennapok és az ünnep, az öröm, a fájdalom, a napsütötte tengerparti szeretkezés és a betegség melletti aggodalom. Ő a mámor, és ő az, aki forró teát hoz nekem az éjszaka közepén, ő ragasztja be sebtapasszal a kislányunk térdét, ő kap fel az ölébe és pörget körbe-körbe, amikor felveszik ügyvédbojtárnak, ő öntözi velem a virággyásban a rózsabokrot és ő nyalja le az apró vércseppet az ujjam begyéről, ami kiserkent a tövisektől... Ő csapja be az ajtót, amikor összekapunk a házimunkán és ő itatja fel ajkával a könnyeimet, amikor elvetélek.

Ő az, akinek az oldalbordája én vagyok.

Ő a minden.

Látom, hogy ő is látja ezt.

- Segíthetek? – kérdezem.

Ekkor a látomás szertefoszlik.

- Nem. Ha egy olyan angyal nyújt segítő kezét, mint amilyen a földre taszított, abból csak baj lehet.

- Nem értem – mondom halkán.

Nézzük egymást.

A következő megállónál leszáll.

A következő reggelen, amikor megnyitom a közösségi média oldalát, egy halálhír fogad. A rendőrség egyelőre nem tudta azonosítani a fiatal férfit.

A holttest a Duna-parton feküdt, homlokán és kézfejen sérülésekkel.

Elgyászolom a be nem teljesedett jövőt.